

ikke fyldestgørende og vildledende, gives her mere udtømmende Regler for Indretningen af disse, i Lighed med, hvad der er Tilfældet i andre Lande, f. Eks. Sverige og England.

Nr. 43 og 49 bidrage til at pointere, at den virkelige Ansættelse foretages af Skatteraadet.

Nr. 44 er en redaktionel Ændring.

Nr. 45 og 64. Forslaget tilsigter at fremtvinge et større Antal Selvangivelser end hidtil ved at paabyde Ligningsmyndighederne at forhøje Indkomstskatteansættelsen for forrige Aar og ved at udelukke den skattepligtige, der ikke har angivet sin Indtægt, fra at klage. Herved vil der utvivlsomt tilvejebringes en større Indtægt for Statskassen.

Nr. 46 redaktionel Ændring.

Nr. 47 og 51 give Ligningsmyndighederne Ret til, ogsaa uden Andragende fra den skattepligtige, at indstille, at Nedsættelse af Skatten kan finde Sted.

Nr. 49 bestemmer, at Ligningsmyndighedernes Forkastelse af en Selvangivelse skal være begrundet.

Nr. 50 og 56. Ændringerne tilsigte at give den skattepligtige en videregaaende Ret til at klage til Overskatteraadet.

Nr. 52, 55 og 58 give ogsaa de enkelte Medlemmer af Skatteraadet Ret til at paaanke Skatteligningen helt eller delvis for Overskatteraadet.

Nr. 57. Ændringen fremsættes under Hensyn til, at der kun foreslaas et Overskatteraad.

Nr. 60 stilles for at undgaa de Klager, der nu med Rette fremføres over, at Skatten som oftest ikke kan inddrives hos vellønnede ugifte skattepligtige, der ikke føre egen Husholdning.

Nr. 61 og 62 tilsigte at give den skattepligtige Ret til at klage over Formueansættelsen (jfr. Ændringsforslag Nr. 45).

Nr. 64 tilsigter at fritage Arvinger, der ingen Arv modtage, for at betale Skat for den afdøde.

Nr. 65. Ændringen stilles, fordi Skatteraadene ofte ikke nu modtage for-

nøden Underretning om afdødes Efterladenskaber.

Nr. 66 og 68 ere en Følge af Forslaget om, at Landoverskatteraadet bortfalder.

Nr. 67 redaktionel Ændring.

Nr. 69 er en Følge af Ændringen under Nr. 1.

Nr. 70. Da Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten har bestaaet i ca. 9 Aar og nu ændres i Overensstemmelse med de indvundne Erfaringer, vil der ikke være Anledning til at indføre nogen Revisionsbestemmelse i Loven.

Et *Mindretal* (Hey) kan i Tilslutning til Udtalelser, der fremsættes ved første Behandling af Forslaget om forøget Indkomst- og Formueskat, i det hele taget tiltræde de almindelige Bemærkninger, der gøres af Udvalgets største Mindretal, og ganske særlig slutte sig til Beklagelsen af den sikkert alt for hurtigt stigende Benyttelse af det i og for sig gode Skatteobjekt, som den personlige Skat frembyder.

Naar det største Mindretal imidlertid mener ganske at kunne undgaa nu at forhøje den direkte personlige Skat til Staten, saa vil dette utvivlsomt vise sig ugørligt, hvor beklageligt det end er. Det maa vistnok indrømmes, at Landet i Øjeblikket befinder sig i en økonomisk Opgangsperiode, saaledes at det er fuldt forsvarligt at gaa ud fra, at den Forøgelse af Statskassens Indtægter, der har vist sig i Finansaaret 1911—12, ogsaa vil kunne fortsættes i 1912—13. Men tvivlsomt er det dog, om man med Tryghed tør regne med mange Gentagelser af dette Forhold, og i alle Tilfælde gaar det ikke an at se bort fra, at Erfaringer vise, at med Stigningen i Indtægter følger ogsaa Stigning i Udgifter, selv om der maaske nu er en bedre Villie end hidtil til at søge disse nedbragte.

Nærværende Mindretal mener da, at man neppe kan komme uden om nogen Forhøjelse af den nuværende Indkomst- og Formueskat, men maa dog paa den anden Side